

Ššy-li špěwał,
Bilnje džělat,
Strowja cze
Ššwójbnj ŝiatol,
A twój ŝwjatol
Šradny je.

Ša ŝlaw ŝpróznj
Napoŝ mójznj
Dubošć ma;
Bóh pať ŝwěrnj
Bščeš ŝpať měrnj
Čerštwošć da.

Nječ ty špěwaš,
Ššwěrnje džělaš
Bščědne dnj;
Džeň pať ŝwjatj,
Dušči datj,
Wotpocžj ty.

Š njebeš mana
Nječ čji ŝmana
Žiwnošč je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotščeŝ cze!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa ŝo kóždu ŝobotu w Ššmolerjez knihicziščezěrnj w Budnišcinje a je tam ŝa ŝchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. doštač.

Njedžela Judika.

Šana 11, 47.—57.

„Lěpje je nam, ŝo jedny čłowjeť wumrije ŝa lud,
dnžli ŝo by žyły lud ŝahinyl.“

Ša čzať ŝwojeho profecziškeho ŝuttowanja na ŝemi je ŝo naŝch Šbóžnik tšj króč w kraŝnoščzi ŝwojeje ŝmjercz-pšcheminjeŝkeje bójškeje moznj pokasať: pšchi ŝbudženju Šairoweje džowki, młodženza w Nainje a Lazara w Bethaniji. W přenim padže lezešche čžěto hiščeže w žarowanškim domje, w druhim ŝo k rowu nješešche, w tšeczim pať bě hižom ŝčtjri dnj w rowje ležalo. Š posledniškim ŝbudženjom ŝo Šhrjstusowa kraŝnošč mjese wšchěmi jeho džiwami i wošebitej jaŝnoščzi blyščežešche. Kať wšchelati pať bě ŝacziščež, kotryž tónle wulkotny džiw na čłowjetom čžinjěšche! Šprawne wutrobj wěrjachu a ŝo k Žesufěi modlachu, čži drušj wotěndžechu jako pšcheradnizj k ŝarišejam a hidženje njeŝcheczelow ŝo čžim móžnišcho ŝahori, tať ŝo bu nětko Nješowa ŝmjercz i wěštoščzi wobšamknjena. Dubj čžitarjo! wuť i teho: Temu, kotryž widžecz a wěricz no čžze, tež najwjetšche džiwj ničžo njeŝomhaju. Ščtóz po tajkim pščeš ŝrědku, kotrež nam Bóh we ŝwojim ŝlowje, w naŝchim ŝwědomnju, naŝchich žiwjeŝkich pōdeŝdženjach atd. podawa, k wobrocženju njeŝchindže, tón njeby tež k temu došchol, bychu-li ŝamo jandželjo i njebeš dele pšchihadželi!

Žesuf bě w blištoščzi Žerusalem a ŝwój najwjetšchi džiw dokonjať: wón pohrjebaneho Lazara i rowa do žiwjenja ŝawola a i tym hiščeže junu do wrotow Žeru-

šalema móžnje ŝakapa. Njeŝchindu w nim wōdžerjo luda ŝkōncžnje k pōšnacžu? Njeŝchiwobrocža ŝo nětko i horliwoščzi Žesufěi? Ně, woni jeno na ŝebje ŝamych myšla: měšto teho ŝo bychu ŝo nad Žesufowym pšchibnawym pšchwištom wješelili, maju jeno ŝtarošć wō ŝdžerženje ŝwojeho ŝamžneho wliwa a knježtwa nad ludom. Woni pomōłaju ŝhromadžišnu ŝnedrija abo wyškošje rady, ŝčtož bě najwšchšchi duchowny a ŝwětny kud Židow, ŝe ŝyđlom w Žerusalemje a wobštawazj i 72 ŝobuštawow ŝe ŝtawa měšchnikow a pišmawucženych, hđžež měješche wyšchšchi měšchnik pšchedšyđštwō. Tež kēžbliwošč wyškošje rady bēšche Žesufowj wulkotny džiw bóle ŝbudžil, hač bēchu to wšchē jeho druge dotalne džiwj čžinile. Teke džiwj drje jejne ŝobuštawj njeŝrējachu, tola we ŝwojej wutrobje Žesufa pšche jara hidžachu, hač ŝo bychu ŝacziščežej jeho džiwow w njej měšta dale. Pšchi wšchēm tym pať nje-mōža ŝo teje myšle žyly domobaracz, ŝo mohł ŝo Žesuf pščeš ŝwoje džiwj ŝa iŝraelškeho kraľa ŝčžinicž a i tym hnēm Romjanow ŝbudžicž. Šo to raš Meššiaš ŝčžini, bē wšchať tež jich nadžija a žedženje; ale měšto teho, ŝo bychu ŝo temu pšchiwobrocžili, kotryž by jich nadžiju wōprawdže dopjelnicž mohł, našta w jich dušchach bojōšč a ŝtrach pšchi tej myšli, ŝo mohł ŝo to pščeš tajkeho jim wōhidneho Meššiaša ŝtač, kotryž pšchede wšchēm wobrocženje wutrobj žadašche. Duž ŝu w ŝnedriju nimale wšchitžj w tym pščeš jene, ŝo tať dale hič nješmē; jeli ŝo Žesufowe ŝuttowanje nješamješuje, dha jeho lud ŝa kraľa wuwōla, a pšchindže k ŝbēžkej pšchecžiwō Romjanam. „Ščto čžinimj?“ tať rēka we wyškošej radže. „Tutōn

čłowjek čini wjele dźiwow. Wostajimy-li jeho tak, dha budza wschitzy do njeho wěricz (a ko pschecziwo Romjanam spjeczič); duž pschińdu Romizy a wošmu nam kraj a lud." So mješche ko něšto stacz, to bě wěste — ale što? Wschischki mješnik Kajsaš wjedzišche radu; wón džešche: „Lěpje je nam, so jedyn čłowjek wumrje sa lud, dnyžli so by zyly lud sahinył.“ Kaž ko i jeho słowow šda, bě drje wón sam wo Jesuſowej njeminje pschewědčeny; ale wón ko tola boji, so mohła ludowa sahorjenošč sa Jesuſa podhlad Romjanow sbudzič. A sadžewanju teho, so njebychu Romjenjo samyšl měli, wyškej radže tež pošledni šbytk samostatnoščje wsacz, wón teho dla namjetuje, so by ko Jesuſ wotstronił: wón dyrbi ko knježenju wyškeje rady woprowacz. To bě symna politiska mudrošč, ale Bóh tule mudrošč k hanibje sežini. Psches Jesuſowu šmjercz ko runje to šta, štož mješche ko sadžewacz. Jako wjeczerjo, wot Boha pošlani, Romjenjo bórny na to woprawdže pschińdžechu, město a templ wutupichu a staremu sakonju, tež wschischemu mješništwu kónz sežinichu. Kunje Jesuſowa šmjercz dyrbjeshche šredk byč k wumozenju čłowjestwa. To drje je sa naš potajništw, kotrež ženje pošnje nješrosymimy, ale tola štuff, wo kotrymž tež našch tekst šwědči. Sczenik Jan w tamnych Kajsašowych słowach njewědomne wěščenje widži: — Jesuſ dyrbjeshche woprawdže sa lud, haj sa zyly čłowjestwo wumrjecz, so by jo wot škaženja wumohl.

Šrecha dla niz jeno Šrael, ale zyly čłowjestwo do škaženja šapadny. So mješche čłowjestwo šame wo tym šaczuwanje, dopošajaja wopory pohanow a tež šraeliški kultuš: wutroba žedžešche ko po wujednanju i Bohom, šwědomnje žadašche doščezinjenje sa šrech. Tak čitamy w našchim tekstje, so jich hižom psched jutrami wjele do Jerusalema džešche, so bychu ko wucziščili t. r. dla pschestupjenja zeremonialneho šakonja i woporami a nabožnymi waschnjemi wodacze dozvoli; pschetož bjes přjedawšeho wucziščjenja nješmėdžichu jutrowne jehnjo jěšč. Šdyž čłowjek do šo dže a k žedženju po měrje i Bohom wotuczi, dha jemu potom šlowo wo wodaczu šame hišcheže njepomha. Čžehodla njeje židowštw došpołna nabožina? Wo wodaczu šrechow je wjele rěč w starym testamencze; ale došahaze do ščezinjenje pobrachuje. Wch šchesczišjenjo mamy dokonjane doščezinjenje; pschetož my mamy wujednanje psches Jesuſowu krej. A temu bě Šhryštuš pschischol, sa našche šrechki doščezinicz, wón je dał šwoje žiwjenje k wumozenju sa jich wjele. Šrechki zylyho čłowjestwa na šo wsawšchi wón sa nje dobrowólne do šmjercze džešche. Tak je ko wón našch šrednik sežinił a našche šrechki wotpošuczil: my mamy psches njeho wodacze a mēr i Bohom. Sczenik Jan praji: Jesuſ je čžnył džečzi Bože, kiž rošhonjene běchu, šhromadzič na jene. Hišcheže dženša dže placz i wo tych, kotřiž Jesuſa hišcheže nješnaju, šlowo profety Šesaiasa: woni bludža wschitzy jako wozny, kóždy wobrocza ko na šwój pucz. Štož šwoje šbože w šwěcze pyta, wostawa we hlubinje šwojeje wutroby tola pschezo nješpošojeny; pschetož šwětna kubla nješamoža lacžnošč jeho dušche štaičž. Šinat je tam, hdžež je wutroba Jesuſa namakala: tam šbožny mēr w njej bydli, dokelž ma wona i Bohom mēr. Psches Šhryštuša ko tež čzi šjednocza, kotřiž šu hewat džełeni. Se wschěch narodow, se wschěch šlawow je šebi wón lud jako Božu šwójbu šhromadził, a my nadžijamy šo čžaba, hdžež budže

jene štadlo a jedyn paštyr. Jesuſowu šchiz je šnamjo šhenocženja sa wschěch, kotřiž šu i wěroščje.

Šospomimy jeno wschezo šako, štož je nam Jesuſowa šmjercz dobyta. Šodajmy ko se šwojim Šbožnikom do čžicheje šamotnoščje, so bychmy tam zyly šwoju naturštu hubjenošč spóšnali. Šotom pač džimy tež i nim horje do Jerusalema a na Golgatha, so bychmy tam šwoju hrěšchnu dušchu i jeho šwjatej krowju wucziščili. Šichetož „krej Jesom Šhryšta, šyna Božeho, wucziščzi naš wot wschitkeho hrěcha“ (1. Šana 1, 7).

K. A. Fiedler.

Puczowanie po Božim pišnje

abo

šajle myšle nadeńdžech, Bože šlowo čžitajo.

Šodawa šwěrnny čžitar „Šomhaj Bóh-a“.

1. knihi Šošajšowe, 50. šlaw.

(Šofracžowanje.)

IV. 50, 1—14. Šosef, wuplakawšchi ko, so je nan jemu wumrjek, stara ko wo to, so by čželo ko žalbowalo po egyptoškim waschnju; potom, hdžž bě tež želenje po egyptoškim kraju nimo, wuprošny šebi Šosef pola Šaraona, so šměl nana w Šanaanškim kraju šhowacz. Šichi šhowanju wobdžela ko šralowšzy pschidwórnny a egyptoškizy krajni šastojnižy, so ko temu Šananejšzy wulžy dživaju.

1. Šehdy padny Šosef, i bološču wobjaty, na šwojeho nanowe wobličo, a plakašche nad nim a wotošchowašche jeho.

Se wschěch Šakubowych šynow bě wón i nanom najwjazy šhubil, dokelž bě wot džečžazyh lét šem nanowej wutrobje najbližšchi byl, potom bě 22 lét jemu šdaleny, a ššoncžnje bě, jeho dostawšchi, myto sa šwěrnny wutrajnošč we měrje šako dobył. Šotom pač, tak dolho hacž bě Šrael živy, bě ko w šwojich Egyptoškich čžeknoščach štajnje pod nanowym mješniškim šchitom čžul. Nětko pač, hdžž běšchtej nanowej woczi ko šandželikej, běšche jemu, jako dyrbial ko šako wróčicz do něhdušchich čžahow, hdžež bě šamlutki se šwojim Bohom a hdžež mješche i nim ko pschewědžicz.

2. A Šosef, so by čželo se wschěmi čžejčemi pohrjebał, a so by je sa daloki pucz hacž na Šebrošste pohrjebnišchežo pschihotował, poruczi šwojim wotročkam, njenužy šekarjam i nich, kotřiž mējachu šlužbu šekarjom šastacz, so bychu jeho nana žalbowali.

3. A šekarjo žalbowachu Šracla a šawěščje po najčžejniškim a najdrožškim waschnju nješ ššjomi waschnjemi, po kotrychž Egyptoškizy žalbowachu, doniž ko šchtyrčyczi dnjom njeminny; pschetož telko dnjom běšche sa žalbowanje poštajene. A Egyptoškizy jeho žarowachu šydomdžekacz dnjom po jeho šmjerczi, po tajkim hišcheže ššizeczi dnjom po dokonjanym žalbowanju.

W Egyptoškej mējachu sa kóždu šhorošč wošebiteho šekarja, tak běchu tam šekarjo sa woczi, sa šlowu, sa šuby, sa šoldt atd. Šošdžišcho bě tam tež wošebita woššhta ludži, kotřiž mējachu čžela žalbowacz. Šichi Šakubowej šmjerczi pač wschědni šekarjo hišcheže žalbowachu.

Egyptoškizy wěrjachu, so dušcha šemrjeteho čłowjeka tak dolho wotoko čžela šletuje, w kotrymž je bydlika, kaž dolho je čželo hišcheže derje šdžeržane; potom pač ma šo dušcha na dolhi pucz psches wschelake šwěrnške čžela na létšotki, haj na léttyšazy nastajicz, doniž šebi ššoncžnje jašo čłowšte čželo njewoblecze. Šeho dla šo Egyptoškizy hižo w šastarštu wulžy wo to štarachu, so bychu čželo lubeho šemrjeteho psched pschetkaczom wuškowali. Šo šlawišche ko psches žalbowanje. Hišcheže dženša namakaj w Egyptoškich šatakombach abo čželnizach njelicžomnje wjele tajkich žalbowanych čželow, kotrymž po gumiju, i kotrymž šu pomajane a kotryž w peršiškej rěči „mum“ rěta, mumije narjeknu.

W Egyptoškej šo čžela po trojakim waschnju žalbowachu; najdrožšche žalbowanje placzeshche 4140 hritnow, šrenje 1380 hr., najšnadnišche pač malo. Najdrožšche žalbowanje mješche ko šakle. Najpředy mējachu ko i šchivym želeškom mošhy i šlowy psches noš wucžahacz, sa to wupjelni šo nop potom i drohimi šorjeshkami, šlodžikami a šelami. Šotom narěšnychu i wótrym šamjenjom na

lěwym boku delni žiwot, so mohli czjewa i brjucha wuczahac; brjuch wumyjachu na to i datlowym winom, napjelnicu jón i marami, kafiju a podobnymi wonjazyymi wězami a potom jón jašo saszichu. Nětko položichu czělo do nitra abo salpetra, a tak wosta někotre tydženje stejo; potom je i nowa wotmywšchi, i byhšuwymi powjasami wobwivšchi a i gumijom pomasawšchi dachu czělo fastajenym wróczo. Samostajeni pak položichu czělo do drjewjaneje kichinje, kotraž bě popiřana a tak wudželana, so ho runje hodžesche człowstu postawu do njeje položic. Kichinju stajichu samostajeni potom do czělnizy.

Zyle hinał pak mějesche ho, hdyž ho Židza w pōslnišchich czařach hwoje czěla žalbowali.

Běsche-li w Egyptowskim kraju kral semrjel, žarowachu Egyptczenjo jeho, rostorhajzy hwoju draštu, sawrjejzy wschě hwojatnižy, njewoprūjzy wjazy bohama a hwojedenje njewotbhwajzy. To trajesche 72 dnjom. Nimale hama czešč dosta ho tu Josefey, drje po žaraonowym poruczenju, kotryž bě trasch rosrěczujzy ho i Josefom hluboki sacziščez dostal wo wobstarnym wótzu; pōdla pak bě tež Josefey wulki džak dožny, so bě Egyptowske kralestwo hjes mery derje sarjadował.

4. Sako pak běchu žarowanste dny ho minyle, rěczesche Josef, kotryž běsche hebi ja czař žarowanja wložy na hłowje a brodu rosč dal a tajki ho psched kralom njehmēdžišche potasac, i žaraonowej czeledžu — i pschidwōrnymi sastojnikami — prajizy: Sšym-li hnadu namafal psched wami, dha porěczę wschaf na mojim mēščę i žaraonom prajizy:

5. Mōj nan je saczuwšchi hwoju blisku hmjercz pschibahu wote mnje wšaf, prajizy: Glej, ja mru, pohrjebaj mje do mojeho roma, kotryž hym hebi psches hwojeho wōtza Abrahamama w Kanaanskim kraju wuryl. A nětko proschu cze, njech ja horje czaħnu do Kanaana, so bych hwojeho nana pohrjebal, kaž hym pschibahal, a potom jašo pschischol, so bych hwoje sastojnistwo dale sastal. Daj mi dowolnosč na něšto czařa a dowol mi, so bych czělo wuwjěl i twojeho kraja.

6. A žarao džesche, wotmolwizy jemu psches hwojich pschidwōrných ludži: Czeħn horje a pohrjebaj hwojeho nana, kaž by jemu pschibahal. Pschibaha, i kotrejž by jemu pschibahal, je tež ja mnje hwojata.

7. Tak czeħnjēsche Josef horje, so by hwojeho nana pohrjebal. A po žaraonowej porucžnosč czeħnichu i nim wschitzy žaraonowi wotrocžy, mjenujzy wschitzy staršchi jeho doma a wschitzy staršchi Egyptowskeho kraja, mjenujzy najwōšebnišchi i pschidwōrných a i krajnych sastojnikow.

8. A temu tež zyly Josefowy dom a jeho bratsja a jeho nanowa czeledž. Ženož hwoje džęzi a hwoje wozzy a hwoje woły wostajichu w Gosenškim kraju, dofelž njechachu wuczahnyč a ho i nowa w Kanaanskim kraju saħndlicz, ale po někotrym czařu chzychu ho jašo do Egyptowskeje wrōczic.

9. Tež czeħnichu i nimi horje, so bychu mēli wōjnšti pschewod na puczu psches pucžinu, wošy a jēdni, a tak běsche czař Saħubowých pschewodžerjom na Hebronške pohrjebniščęzo jara wulke stadlo abo wōjško.

(Potracžowanje.)

Stawišny rekruty i lěta 1813.

(Po franžowskim piřa — 6 —)

(Potracžowanje.)

VIII.

Na tym hawym dnju dōndžechmy hacž do Witsch, na druhim do Hombach, do Kaiserslauterna atd. Sapocža ho i nowa hneħ hicž.

Kaf hym ho tola hušto na tutym dolhim puczu po tolstym mantlu knjesa Gouldena žedžil a po jeho stupnjemi i dwōjnymi pōdušchemi!

Czeħnjēchmy pak w horach pak w runinje psches wšy. Pschi fastupje do kōždeje wšy ho bubnowasche, potom hylnje stupachmy pōsbēhowajo hwoje hłowy, so bychmy wuhladali kaž stari wojazy. Ludžo pschidžechu potom i jich małym wotnam abo stupichu ho do hčęžnych durjom a prajachu: „Ssu rekrucža.“

Wječor, w hospodže, bēchmy jara sbožowni, hdyž mōžachmy wotpocžnyč, wōšebje bēch to ja. Njemōžu wam wuprajicž, kaf mje mojej nošy boleschtej. Ach! Ženje njebēch tajtu mucžnosč sa- cžuł. W hospodže mējachmy prawo na mēštno pschi khachlach, ale

czī dobri ludžo posticžachy nam tež mēštno ja blidom. Nimale pschezo dostawachmy hndk a bērnj, druhdy tež czerstwy polč a schlu křaleho kala; stari ho nař wopraschachu, i wotkal hmy a schto hmy; mlode holzy na nař je frudnymi woblicžemi hladachu, spominajo na hwojich nawoženjom, kiž bēchu pjecz, schęšč abo hndom mēřazow prjedy wotczahnyli. Potom nař i ložu hwojeho hyna wjedžechu. Kaf derje mi bēsche, hdyž mōžach ho potom w nim wustrēcž! Kaf rady bych 12 hodžin dolho špal. Ale hižo na šahim ranju, pschi hwoitanju wubudžichu mje bubony. Widžach nade mnu sbrunjene pschatra a deski, widžach male i mrosom pofryte wotnjaze schleňzy a ho praschach: „Džę hym“. Potom nadobo ho mi wutroba dajesche a prajach i hebi: „Ty hmy we wšy Witsch, w Kaiserslautern, by rekruta!“ A potom dhrbjach ho spēschnje woblecacž, tornistr na khribjet wšacž a na torhoschęzo khwatacž.

„Džicę i Bohom!“ prajesche hospoda, kiž bēsche sahe wotuczila.

„Bōh šaplacž!“ wotmolwi rekruta.

A wotēdže spēschnje.

„Haj... haj... džicę i Bohom! Tebje ženje sahy njewohladam, ty wobohi rawšo... Kaf wjele je jich tōn hawy pucž schlo!“

Ženje njesabudu to, kaf bēch na druhim dnju po našchim wotpucžowanju we wšy Kaiserslautern hwoj tornistr woczinił, so bych ho cžištu koschlu woblecž, kaf mjes koschlemi mały, khētro czežki pacžil namafach, w kotrymž bēsche 54 frankow a list wot knjesa Gouldena. Tōn luby muž bēsche mi piřal:

„Budž pschezo šprawy a nadobny we wōjnje. Spomni na hwojich pschidwōrných a wschitlich, kotrymž by rady hwoje žiwjenje woprowal. Pschecžimo zuyhm budž hmilny, so bychu tež pschecžimo nam tajzy byli. Bōh tebje pschewodž... a cze wumōž je wschitlich strachow! Tu je, mōj Josefo, něšto pjenjes. Že pschezo derje, w zusbje něšto pjenjes w rukomaj mēč. Piřaj nam, tak hušto hacž mōžesč. Ža cze koschu, moje džęčę.“

Cžitajo tute hłowa plakach horze hylšy a myšlach:

„Ty tola njeshy wopuschčeny na hwečę... Šprawy ludžo na tebje spomnja... Sich njehmēsch sabnyč.“

Stōncžnje dōndžechmy na pjatym dnju wječor wokoło schesčich do Mohucža. Doniž budu živy, budu na to spomnicž. Bēsche žalōštna hyna. Na šahim ranju bēchmy ho na pucž podali a dolhi czař bēchmy psches mnohe wšy pucžowali, kiž bēchu i wojakami pschepjelnjene. — Žēdni a pēsčzy, dragunarjo w kuschich jakach, kiž lōd na rēzy rosšchęčępichu, so bychu hwoje konje pizowali, mjes tym so drusy walcži hyna a hłomy do hrōdžow noschachu, wošy i pōlbrom a i kulkami, kanony, wojazy wschitlich družinow a rjadow, kiž po hnešy tam a hem khwatachu a ho wo nař do cžišta njestarachu. Hejtman Vidal bēsche i konja jleš, so by ho šęzoplil a džēsche pēschi. Wšychzy a podwšychzy nař jara pohnuwachu, dofelž bēchmy so šapōdžili. Pjecz abo schesčęzo Šalszy njemōžachy wjazy dale a wostachu teho dla we wšach. Wje pōdusche i bolojčemi palachu, njemōžach storo wjazy štipicž.

Bu po czařu cžma. Na njebju hwečžachy ho njelicžomne hwēšdy. Kōždy hladasche do přēdka a prajesche hebi: „Sšmy tu bōřy“, pschetož cžmowa hmuha, cžmowe dypki a hwečle hwečži na khromje wobšora nam bliske wulke mēšto wōšjewjachu.

Bōřy widžachmy straže. Kōždy mjelčesche. Sako wokoło nēkajesje hčęže pschidžechmy, widžachmy dolhi i lodom pokrny pschērow psched nami a šady njeho nařny i zyhelow a runje psched nami stare wrota i horjesčęħnjēnym moštom. S njeho dele wōlasche wojak i natřkanej šēlbu na nař:

„Wer da?“

Hejtman, kiž zyle přēdku štejesche, wotmolwjesche:

„Franžowška.“

„Kotry polk?“

„Rekrucži šchesteho polka!“

Nētko nasto wulka cžiščina. Šbēħnjēny mōšt ho puschęzi a straža nař pschephta. Žedny wojak mējesche na kiju wulku latarnju. Hejtman Vidal rēčesche i někotrymi wyschkami, potom ho nam pschidwōla:

„Sšmēčę fastupicž!“

Našchi bubnarjo bubnowachu, ale hejtman jim pschitasa bubony sahy na khribjet wšacž. Bōřy dōndžechmy do mēšta Mohucža. Kōždy ho prōzowasche prawje kručę wustupicž, so njebny klazal, pschetož hacž runjež bēsche w nozy, bēchu tola wschitke korcžny a flamy woczinjene, jich wulke wotna ho blyšotachu a šybolachu,

a kaž wodnjo khwatachu ludžo po dróhach tam a jow. Skónčnje
 řu „halt“ sawola.

Na róžku kafarmow ředžeřche pod wulkim přchedeřčznikom
 přchedawarka, na řibarbatym přchedeřčzniku wiřařčtej dvě
 latarni.

Š nami běchu někotři wyřchzy přchřřli, to běřche komandanta
 Gêmeau ř někotrymi druhimi, řiž řym pořdžiřcho tež řesnał. Saw-
 dachu hejtmanej řo řmėjo rufu a nař wobhladachu. Potom řo
 appell čřitawře, a kóždy wot nař dosta pokrutu řhlěba a hořpo-
 džinu papjerku. Šmědžachmy potom wotřupicž a do řwojeje
 hořpody hič.

Alle hdže tu w tajřim wulkim měřče namařacž? Wbořy italiřzy
 njerořymjachu ani němřzy ani řerbřzy. řnydom řo rořřudžich, řo
 přchedawarki pod přchedeřčznikom woprařčecž. To běřche řtara,
 toľřta, kulojta řona ř Elřaka, a jako řo jeje woprařčach, hdže je
 Mnichowa droha, mi wotmolwi:

„Ščto plačřiřč?“

Běch potajřim nuřowany, ř nej mały palenz wupicž. Potom
 wona praři:

„Šlej, hdňž tam wokoło tuteje róžknej řhěže džeřč, budžeřč
 řižo Mnichowu drohu namařacž. Dobru nóž rekruta!“

Šso řmėjeřche.

Na papjerřach dolheho řürřta a Sebedeja řtejeřche tež Mni-
 chowa droha. Teho dla řo hromadže na pucž podachmy, jara
 řbořowni, řo móžachmy ř najmjeřřřa hromadže přčes juře měřto
 klazacž.

Přčecžel řürřt namařa řwoju hořpodu přeni, ale řhěža běřche
 řawřjena a hdňž wón řa durje klapařche, tež řa řwoju namařach,
 w kotrejž běřche w dvěmaj wotnomaj ř lewizy hiřčeže řwětło.
 Wocžinjach durje a řařtupich do čřmoweje řhěže, hdžež řa čřerř-
 wym řhlěbom wonjeřche, řčtož mje řnutsčownje wofřewjeřche.
 Sebedej džeřčhe dale. Sawoľach ř žyřym hľořom:

„Še tu něčřtón?“

U nimale ř dobom wuřtupi hořřach na drjewjanyř řřhodže
 řtara řona, řiž rufu přčed jařnej řwězu džeržeřche.

„Ščto řebi přčejecže? řo mje woprařčha.“

Řrařach jej, řo mam jow hořpodu dořřacž. Wona přchřřdže
 dele a wobhladowařche řebi jeho papjerku. Potom prařeřche ře mui
 po němřřim: „Řójče!“

(Řotracžowanje.)

Wěčnosť.

Ščto je wjele tyřaz lětow
 Přčecžiwo tej wěčnosťi;
 Štrach dže do tyř řmjertnyř hětow,
 řdňž řo wěčnosť wopomni.

Tudny widžiřč wřčitko řhinyč,
 Wřčitko bórřy kónzej dže;
 Wěčnosť njebudže řo minyč,
 Wona přčestacž njemóže.

Přčelicž hwěřdy na njebjěřach,
 Řak tyř řamnyř wjele je!
 Wjele tu přčhi čřľowřřich hřěřach
 Řreřřow wina narořčje?

Wopomni, wjele je tyř řyřow
 We řěřach a we mořju;
 Móžeřč wjedžečž, wjele dubow
 Še na řemi tam a tu?

Řak je wjele řčtomow w hoľach,
 Řiž na řwěče wohladařč,
 U řak wjele na tyř polach
 Štwjeľčřow rožři namařařč?

Přčelicž w platach wřčitke nitři,
 Řěřřne řorna na hoři;
 U na řulach wřčitke řwětři,
 Wřčitřřich řnihow piřřimi.

Wjele liřčza na tyř řčtomach
 W žyřym řwěče narořtu;
 Wjele řylbow we řhěřluřřach?
 Přčelicž wřčitke hromadu!

Alle ach, we kotryř kraju
 Še řčřto žiwny na řwěčři,
 W kotryř měřče řoho maju,
 Řiž to wřčitko wurečři?

Bňł dha tež ty runje wuřtał
 Wjele lět tam řaľořčje,
 Tola njeby kónza dořtał,
 Dokelž wěčnosť wotřanje.

Mječhařč dha tam čřerpicž čřwilu
 We tej wěčnej wěčnosťi,
 Dha řo njeřomdž žanu řhwilu
 Š pokutu tu na řwěčři.

Dyrbjał pať ty ř njeju čřařacž,
 Řač řy řčomdžił hnadu tu,
 Dha budžeřč tón čřař tam plakačž,
 Řotromž wěčnosť řekaju.

Šelař.

Wřčelake ř bliřka a ř daloka.

— řdňž běřche ř řerbřřim řemřčenjamař w Draždžanach po-
 řledne lěta huřto dořč hrořne wjedro, wořebje tež na njedželi
 „Lätare“, běřche lěřa woprowdžiřte „lätare“. Wjeřeli čřehniřhu
 řerbřřy řemřčerjo ř daloka a ř bliřka přčhi najřjeřřim wjedřje
 hořje do lubeje řřčřižnej žyřřwje, řo bychu Wože řľowo w lubej
 mačřernej řěčři řľyřčeli. řemřčenje běřche bohacže wopřtane.
 Ša to řwědečři ličřba řpowjednyř 234. Špowjednu wučřbu
 mějeřche řnjeř řarať Mrořřať-řrodžiřčejanřři a předowanje řnjeř
 řarať dr. řencž-Wjeľeľčanřři. Wóh řohnuj dale nařčhe lube řerb-
 řře řemřčeniřa w Draždžanach.

— Šaňdženy tydžeň mějeřche řo wotřadne pruhowanje na
 Budyřřim gymnasiřu. Wjeř nimi, řiž pruhowanje wobřtachu, běřche
 jedny Šerb, ř. Mrořřať ř řrodžiřčejča. Wón je tež jeničři, řiž
 budže, da-li Wóh, řerbřři duchowny. Š přčehlada wotřadnyř
 pruhowanjow na gymnasiřach je ř nowa póřnacž, řo ličřba na
 duchownřřtowo řřudowaznyř přčezwo bóle wotebjera.

— Řnjeř řarať řandřř-Maleřčanřři řwječjeřčhe wutoru
 17. měřza řwój wořadny jubilej. Wořada wopokafa jemu řwoju
 lubořč přčes řjane dary. Wóh daj, řo bychu řo wutrobne přčecža
 na jubilejřřim dnju wuprajene, dopjelnile, wořebje ře přčecža řa
 řřrowořč a čřřľořč lubeho duřčhownpawřřřa.

Ř rořpominanju.

Ščřtož w mlodořčři řpi, běha w řarobje.

Šsedžiřč derje, dha ředž twjeřdže; řtare řřdřla řu ře naj-
 řěpiřche.

Wóh tón Řnjeř čže řo řa nař řaracž, ale my dyrbimy řa
 řo džěľacž.

Mudry nan ř řwojemu řřnej přčhi džěľenju praři:
 Mój řřno, hdňž ty wěřč, řčřtož čžeřč a jeno řo čžeřč,
 řčřtož móžeřč, a móžeřč, řčřtož čžeřč, a wěřč, řo řo móžeřč,
 řčřtož čžeřč — potom řy řyřny muž.

Daliřčhe dobrowoľne dary řa wobohe armeniřře řřřotř.

Š Budeľčanřřejewo řořadny přčes řnjeřa řarařja řubizu:
 Wot miřřionřřeho towarřřřwa 5 řř.
 Š. w Čž. 6 „

hromadže 11 řř.

W mjenje wobohich řřřotow wutrobny džak.

Šoľč, redaktor.